

Historische canon Regiment Infanterie Johan Willem Friso

UNIFIL (Libanon)

44 Pantserinfanteriebataljon wordt vaak geïdentificeerd met de internationale missie UNIFIL. De Nederlandse bijdrage aan deze VN-vredesmissie liep van 1979-1985. Het Libanonkoord, de witte YP 408 en de gedenksteen op het JWF-monument herinneren aan deze uitzending.

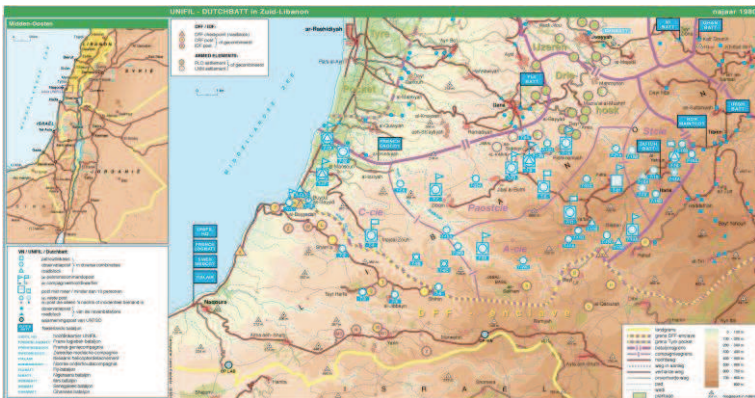
In december 1978 kreeg de Nederlandse regering een verzoek. Nederland moest een bataljon voor de *United Nations Interim Force in Lebanon* (UNIFIL) beschikbaar stellen. Defensie wees hiervoor 44 Pantserinfanteriebataljon aan, dat sinds oktober 1965 voor eventuele VN-taken beschikbaar was. Op 27 februari 1979 arriveerden de

kwartiermakers van Dutchbatt. Dit was de naam waaronder 44 Pantserinfanteriebataljon binnen UNIFIL bekend zou komen te staan. 2 weken later was het bataljon operationeel.

De VN-vredesmacht creëerde in Zuid-Libanon een bufferzone tussen de strijdende partijen. In het zuiden waren dat de Israëlische strijdkrachten en hun Libanese handlangers onder leiding van majoor Saad Haddad. In het noorden bevonden zich de Palestijnse milities, waarvan de *Palestinian Liberation Organisation* (PLO) de belangrijkste was. Dutchbatt moest de strijdende partijen scheiden. De pantserinfanteristen bewaakten en controleerden daarom het bataljonsvak dat hen was toegewezen binnen de bufferzone.

Om infiltraties van de verschillende partijen te voorkomen, moesten de 4 compagnieën van het bataljon zeer verspreid optreden. Dit verhoogde de doelmatigheid, maar maakte de observatieposten, patrouillebases en *roadblocks* kwetsbaar. De Dutchbatters wisten veel infiltraties van strijders richting Israël te voorkomen. Maar zij konden als onpartijdige VN-militairen met een beperkt mandaat weinig meer doen dan infiltranten terugsturen.

De verschillende partijen beschoten Dutchbatt-posities regelmatig. De eerste Nederlandse gewonde door vijandelijk vuur viel al 4 dagen na de start van de missie. De Nederlanders beschikten over YP 408-pantservoertuigen, TOW-antitankraketten en 120mm mortieren. Zij waren hiermee de zwaarst bewapende eenheid binnen UNIFIL.

Zij leverden dan ook de harde kern van de snelle reactiemacht. Zij moesten optreden bij ernstige incidenten overal in de VN-bufferzone. Zo raakten zij betrokken bij meer confrontaties. Bijvoorbeeld bij een heftig vuurgevecht met Palestijnse strijders bij het dorpje Qana in augustus 1979. De Dutchbatters beten hierbij stevig van zich af en moesten enkele gewonden incasseren. De reactiemacht kwam in april 1980 tijdens de 'slag om at-Tiri' onder tankvuur van de Israël-gezinde militie van Haddad te liggen. De Nederlanders vuurden toen zelfs 2 TOW's af om zich te verdedigen.

Al na een jaar was het overduidelijk dat de VN-vredesmacht voor een *mission impossible* stond. Dit werd nog eens bevestigd toen Israël in juni 1982 het zuiden van Libanon gewapenderhand binnenviel in een poging de Palestijnse milities uit te schakelen. Hierbij trok het Israëlische leger zich niets aan van de aanwezigheid van UNIFIL.

In september 1983 besloot Nederland de bataljonsinzet te staken en Dutchbatt te vervangen door een compagnie. De *Dutch Infantry Company* (Dutchcoy) voerde op kleinere schaal dezelfde taken uit als Dutchbatt. Dutchcoy bleef tot oktober 1985 in het UNIFIL-gebied. In totaal zijn in de 6,5 jaar ongeveer 9.000 militairen onder JWF-vlag naar Libanon uitgezonden.